

Gensyn med Ladelund

GRUNDLOVSDAG: Den tyske flygtning Christe Büchner var for 60 år siden indkvarteret på landbrugsskolen. I går var hun der for første gang igen.

Af **Steen Rasmussen**,
tlf. 7211 4262, sra@jv.dk

LADELUND: De tyske flygtninge, som i tusindvis ankom til Danmark i vinteren 1944-1945 på flugt fra de fremrykkende russere, blev ikke ligefrem modtaget med åbne arme. De blev interneret bag pigtråd, men den 78-årige Christe Büchner hverken vil eller kan sige noget dårligt om Danmark og danskerne.

– Nej, nej, nej, vi blev behandlet så godt, og vi kunne da slet ikke forlange noget. Vi havde startet krigen og tabt den, og alligevel blev vi behandlet pænt.

En tilfældighed

Ved en sær tilfældighed faldt Christe Büchners besøg på efterskolen i Ladelund i går sammen med grundlovsdag – dagen hvor danskerne fejrer deres demokratiske frihed, den frihed tyskerne så stort på i fem år. Christe Büchners flugt til Danmark sikrede hende friheden fra ikke at skulle leve under det kommunistiske åg.

Fru Büchner og hendes søn Uwe blev også modtaget godt, da de i går kom på uanmeldt besøg på den tidligere landbrugsskole – naturligvis. Forstander Steffen Pedersen og personalet bød indenfor, og et par elever fik støvet de tyske verber af, da de viste gæsterne rundt.

Familien blev splittet

Helt frem til slutningen af 1944 levede familien Büchner godt i Østpreussen, men så var det også forbi. Først flygtede familien til Danzig – i dag Gdansk i Polen, og derfra gjaldt det om at komme videre vestpå.

Familien blev splittet. Christe Büchner og hendes mor kom i marts 1945 med det overlæssede skib Potzdam. Det kunne ikke gå ind til Kiel, som blev bombet, og sej-

Hele denne elevblok på den daværende landbrugsskole i Ladelund husede i 1945 tyske flygtninge. Christe Büchner var én af dem. Hun boede med sin mor i et værelse på 1. sal. I går genså hun for første gang skolen. Sønnen Uwe, til højre, er chauffør. Efterskoleforstander Steffen Petersen bød indenfor.

FOTO: UFFE BÖLLING

lede i stedet til København.

– Derfra blev vi sendt til Ribe, hvor vi boede på Hotel Dagmar, til vi midt i april blev sendt til Ladelund.

– Hele sommeren hjalp vi skolens gartner – han hed Petersen – i haven, og jeg havde også noget arbejde med kartofler uden for skolen. Soldaterne havde besat skolen, og vi måtte ikke komme i spisesalen. Røde Kors sørgede for, at vi fik noget at spise.

Et par uger før jul blev flygtningene på Ladelund sendt til den store opsamlingslejr i Oksbøl.

Uvisheden gjorde ondt

Her var det slut med friheden. Tyskerne havde forbud mod at omgås beboerne i området, men det var ikke selve indespærringen, som gjorde ondt.

– Uvisheden om, hvad der var sket med vores familie, var frygtelig. Vi anede ikke, om de var i live.

– Først efter et år blev brevforbudet ophævet, og så hørte vi, at min

” *I Ladelund håbede vi også på at komme hurtigt hjem, men det varede 22 måneder.*

Christe Büchner,
tysk flygtning

far og min bror var i Lübeck. Og der skulle gå næsten et helt år mere, før vi fik lov at rejse hjem.

– Da vi flygtede fra Danzig, troede vi, der var tale om nogle dage, til vi kom til et sikkert sted i Tyskland. I Ladelund håbede vi også på at komme hurtigt hjem, men det varede 22 måneder.

Christe Büchner blev anbragt i en flygtningelejr, da hun nåede Lübeck. Her lærte hun sin mand at kende. Han var flygtet fra Berlin.

Sønnen pressede på

Men hvorfor skulle der gå 60 år før genbesøget i Ladelund? Den gamle dame trækker på skulderne.

– Det var ikke vigtigt. Det vigtige

var familien. I virkeligheden var det min søn, der sagde, at nu skulle det være.

Christe Büchner har et par gange været i sin barndomsby, som nu ligger i Polen.

Hun fortæller uden sentimentalitet sin historie om frihedens trængsler, mens de i salen ved siden af synger fædrelandssange og lytter til foredrag om folkeligheden.

– Pas på med at flage for meget. Det kan være farligt, siger hun og peger på Dannebrog på gårdspladsen.

Hun ved, hvad overdreven nationalisme kan føre til. At indlede en diskussion om folkelighed og nationalisme fører for vidt – især på tysk. Og i øvrigt er det kaffetid.

Christe Büchner er denne gang velkommen ved de dækkede borde i spisesalen, men hun vil ikke trænge sig på.

Med sønnen som chauffør kører hun tilbage til Ribe, hvor de har lejet sig ind – på Hotel Dagmar.